

Я той, що греблі рвав

Платон Воронько

"... Той, що греблі рве".

Леся Українка

"Лісова пісня"

Я той, що греблі рвав.
Я не сидів у скелі,
коли дуби валились вікові.
У партизанській лісовій оселі
на пережовклій, стоптаній траві
лежав, покритий листям пурпуровим,
і кров текла по краплі крізь бинти,
а лісовик з обличчям сивобровим
питав мене: "Чи всі порвав мости?"

- "Усі...".

Тоді, схилившись наді мною,
сиділа ніжна Мавка цілу ніч,
туманною повита пеленою,
із карабінним чересом опліч,
вона, зітхнувши, почала співати:
"Чому ж сього не можна запитати?
Он, бачиш, там питає дика рожа:
"Чи я хороша?"

- А ясен їй киває в верховітті:
"Найкраща в світі".

- "Ти, найкраща в світі,
врятуй мене,
бо там, на синім Пруті,
іще стоять незірвані мости,
по них повзуть прожерливі і люті
зелені змії".

- "Можу принести
жив-гай-трави - і смерть вона відгонить".

І принесла, оббігавши луги.
І полетіли ферми й ланжерони
на прикарпатські гострі береги
у грозовому реготі веселім.

Я той, що греблі рвав,
а не сидів у скелі.

1946 р.